

Au gust

Azoitei Stefania

A apus august într-un asfințit sfâșiat
De o emoție neîmpărtășită de toamnă,
În care nu a avut timp să-și spună sieși adio,
Înainte să sferme sufletele precum frunzele.

August amar amintirile pierdute sub soare,
Și scârție sub tălpile verii un ecou acustic de încarcerare:
Se închid ferestrele speranțelor,
Intră melancolia printre gratii.

A venit toamna.
Acoperă-mi inima cu frunzele tale sau
Cu bucățelele de mine de pe podea .
Ai umplut vara cu sfârșierea mea .

Se închide sufletul pentru renovare.
Se încuie pe dinăuntru cu mișcări letale
De frunze căzute și dimineți ude,
De plânsul soarelui ce avea pe raze
Gustul acru al unui răsărit de august apus.